

# РЕШЕНИЕ

№ 12465

гр. София, 19.07.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав**, в публично заседание на 17.06.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Наталия Ангелова**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4555** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от Данъчно осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на директора на Териториална дирекция Митница С., депозирана чрез процесуалния му представител главен юрисконсулт С., против Решение № ПИ-115/08.04.2024 г. на директора на ТД на НАП – С..

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и неправилност на оспореното решение на директора на ТД на НАП – С., като се иска отмяна на разпореждането на публичния изпълнител. Твърди се, че публичният изпълнител не е изчерпал способите за принудително изпълнение по смисъла на чл. 225, ал.1, т.4 ДОПК и неправилно е приел задълженията на длъжника "ГРИЙТИНГ ОРИГИНАЛС" ЕООД, по образуваното изпълнително дело №№210983599/2012 г. за събиране на установени и изискуеми публични вземания, по описа на ТД на НАП, за несъбираеми. В тази връзка се посочва, че липсва цялостно проучване за имуществото на длъжника, съответно оспореният акт е постановен в противоречие с целта на закона. В допълнение счита, че са нарушени императивни правни норми на съюзното право.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, чрез юрк. С. поддържа жалбата си, и в ход по същество моли съда да уважи депозираната жалба по изложените в нея съображения. Изтъква доводи за връчването на разпореждането в значителен срок след издаването му, счита, че неправилно е определено задължението, - в частта за лихвите, следвало да се посочват отделните елементи на системата на собствените ресурси на ЕС, което производство се водело и

приключвало от Директора на Агенция Митници, позовава се на чл.13, пар.2 ал.4 и ал.5 от Регламент 609/2014 относно методите и процедурата за предоставяне на собствените ресурси на ЕС. Претендира разноски, съгласно представен списък. Ответникът - Директорът на ТД на НАП С., оспори жалбата чрез юрк. П., поддържа законосъобразност на оспореното решение. Претендира присъждането на разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Административен съд-София град, намира за установена следната фактическа обстановка:

С Разпореждане за прекратяване на производство по принудително изпълнение по чл.225 ДОПК с изх, №€230022-035-0024047/14.02.2023 г., постановено по изпълнително дело №210983599/2012 г., конкретно на правно основание чл.225, ал.1, т.4 ДОПК е прието, че след изчерпване на всички изпълнителни способности, задълженията на „ГРИЙТИНГ ОРИГИНАЛС“ ЕООД. ЕИК[ЕИК] по изпълнителното дело са несъбираеми и е прекратил производството.

Видно от разпореждането, същото съдържа таблица в разпоредителната част, в която са посочени Решение №РЗМ-5800-476/32-269336/15.09.2020 г.,РЗМ-5800-476/32-269296/15.09,2020 г. №РЗМ-5800-42/32-22126/21,01,2021 г. на директора на ТД Митница С.,като размерите на задълженията по трите решения са обособени в групи „главница лихвоносна“, „лихва“ и общо.

Действително в мотивите на разпореждането е посочено, че "съгласно справка в регистър на БНБ - лицето не притежава банкови сметки", което се и оспорва от фактическа страна като основание, че не е направена справка за налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в РБ от страна на митническия орган в жалбата по административен ред и с жалбата пред съда. Останалите изводи от проверки - че дружеството не разполага с активи, с прекратена регистрация по ДДС, срещу същото не е открито производство по несъстоятелност, за приложена процедура "Оповестяване на задължения в интернет", че дружеството не е притежавало и не е отчуждавало имущество и не са налице предпоставки за иск по чл.216 ДОПК, не се оспорват.

Срещу разпореждането е подадена жалба пред директора на ТД на НАП, която е разгледана с Решение № ПИ -115/18.04.2024г. на директора на ТД на НАП - С., приета за неоснователна. Органът е обсъдил подробно всички действия на публичния изпълнител, обусловили извода по чл.225, ал.1, т.4 ДОПК - несъбираемо вземане , и прекратяване на производството. Формиран е извод, че публичният изпълнител е предприел всички възможни действия, но не са открити данни за налична собственост на дружеството

По довода за неправилно обединяване на задълженията, ответникът е формирал извод, че в разпореждането са посочени самите изпълнителни основания които са изпратени на публичния изпълнител. В мотивите на решението е посочена информация за отделните задължения по трите решения - за ДДС и лихви, за мито и лихви, на стр. 3 и стр.4 от мотивите. посочено също, че самите изпълнителни титули и задълженията по тях се въвеждали в системата за събиране електронно от самия взискател. Прието е в заключение, че изводът на публичния изпълнител, че публичните вземания по

конкретното изпълнително дело са несъбираеми, е правилен, както и издаването на разпореждането от компетентен орган в съответствие с процесуалните и материалните изисквания на закона. В решението подробно са обсъдени изпълнителните способности по ДОПК, и невъзможност да се приложи нито един от тях.

#### Правна преценка на съда

Жалбата по делото е процесуално допустима, като подадена в срок и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, съгласно чл.268, ал.1 ДОПК, както и от лице с право на жалба, съгласно същата разпоредба.

Административното производство по издаване на оспореното решение е осъществено по реда на чл. 267 от ДОПК от материално и териториално компетентен орган и е завършило с акт на основание чл. 267, ал. 1 т. 5 от ДОПК, който също е постановен от компетентен орган, и в изискуемата за валидността му писмена форма. Оспореното по делото решение на директора на ТД на НАП, е постановено от компетентен решаващ орган, а що се касае до допустимостта да разгледа жалбата на публичния възискател срещу разпореждането на публичния изпълнител, то следва да бъде съобразено следното: В конкретния случай, с разпоредбата на чл.268, ал.1 ДОПК, публичният възискател е легитимиран да оспори пред съда решението на директора, постановено на правно основание чл.267, ал.2, т.5 ДОПК - с което жалбата се оставя без уважение, наред с длъжника, и следователно, новата разпоредба допълва кръга на лицата, които могат да обжалват действията на публичния изпълнител пред директора. В противен случай, за възискателя ще липсва правен интерес да оспори пред съда постановено решение по чл.267, ал.2, т.5 ДОПК - с което жалбата пред директора се оставя без уважение. Да се приеме противното, би означавало възискателят да бъде изключен като страна в изпълнителното производство, доколкото по изрична разпоредба на закона чл.210, ал.1, т.1 ДОПК, същият е страна в изпълнителното производство и със самостоятелни права по кодекса, едно от които е да подава жалби - например по чл.197 ДОПК срещу постановленията за наложени обезпечения, и второто - по чл.268, ал.1 ДОПК - да подава жалби пред съда срещу актовете на директора, с които жалбите му по административен ред са оставени без уважение. Решение на основание чл.267, ал.2 т.5 ДОПК с което оставя жалбата без уважение, и срещу което публичният възискател има право да подаде жалба пред съд, обуславя и извод за допустимост директорът да разгледа жалба от публичния възискател.

В производството по издаване и на двата акта не са допуснати процесуални нарушения като самостоятелни отменителни основания, издадени са в предвидените писмена форма и с необходимото съдържание, в това число относими правни и фактически основания за издаването им.

Спорът по делото е правен и се концентрира по въпроса за кумулативното наличие на предпоставките по чл. 225, ал. 1 т. 4 ДОПК в случая, т.е. изчерпани ли са всички изпълнителни способности и правилна ли е преценката на публичния изпълнител, че вземането на ТД Митница С. е несъбираемо. Способите за принудително изпълнение на вземанията по реда на ДОПК се изброени изчерпателно в разпоредбата на чл. 215, ал. 1 от Кодекса, както следва: изпълнение върху вземания и парични средства в банките и други доставчици на платежни услуги; изпълнение върху парични средства

и вземания на длъжника; изпълнение върху движими и недвижими вещи и ценни книжа. Ал.2 на текста предвижда, че за движими вещи и парични средства на длъжника по смисъла на, ал. 1 се смятат, до доказване на противното, и тези, намерени у него, в жилището му или в други собствени или наети от него помещения, превозни средства, офиси, каси или сейфове. Според, ал. 3 публичният изпълнител може да използва всеки от способите по, ал. 1 заедно или поотделно. Всички способности са обсъдени в актовете на органите по приходите, както и неприложимостта им поради липса на имущество и доходи, спрямо които да бъдат приложени.

Обективният критерий при категоризиране на вземането като несъбираемо е липсата на доходи и имущество, и длъжникът да не извършва никаква дейност, от която да се генерират доходи или имущество, от което да се удовлетворят вискателите. В случая такива данни няма, а жалбоподателят не сочи и не ангажира никакви доказателства в подкрепа на твърдението си, че вземането е несъбираемо. .

Във връзка с възражението на оспорващия, че не е установено, дали дружеството-длъжник разполага с налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в РБ, и поради това с не са изчерпани всички способности, съдът констатира, че макар и в разпореждането да е посочено нищо по този въпрос, видно от данните по административната преписка, такава справка в действителност е извършена. Така видно от представената на л. 116 от делото Справка от Българската народна банка, се касае за "Справка за банкови и платежни сметки и банкови сейфове на физическо/юридическо лице, и по отношение на длъжника по изпълнителното дело, като са изнесени данни само за една банкова сметка, която през 2020г. е закрыта. Тази информация е посочена в т.І "Банкови и платежни сметки" Изложеното опровергава твърдението, че е не е извършена проверка по отношение на платежни сметки на длъжника и поради това не са изчерпани всички изпълнителни способности. Данни за наличието на платежна сметка към момента на устните състезания не са установени от оспорващия публичен вискател.

Що се касае до компетентността на публичния изпълнител да издаде разпореждането по отношение на задълженията, по трите решения на директора на ТД Митница С., поради приложимост на Регламент (ЕС, Евroatом) № 609/2014., то съдът приема следното:

Българският законодател е установил компетентност на митническите органи да събират мито и ДДС, така съгласно чл.16, ал1 т. 7 и т. 8 от Закона за митниците, при изпълнение на служебните си задължения митническите органи имат право

"7. да събират суми: за мита и такси, и за други държавни вземания, които се събират от митническите органи;

8. да налагат по установения от закона ред запори и възбрани за обезпечаване на дължими мита и други държавни вземания, събирани от тях;"

Съгласно чл.209, ал.2, т. 4 ДОПК, решенията на митническите органи съставляват изпълнителни основания, въз основа на същите може да се образува изпълнително производство. Видно от данните по разпореждането да прекратяване, процесното изпълнително производство е образувано на първо място за събиране на задължения на дружеството по декларация по ЗДДС, подадена на 14.05.2019г. и задължения по Ревизионен акт от дата 16.11.2020г., поради това не се касае за прекратено изпълнително производство, образувано и водено само за събиране на задълженията по актовете на митническите органи.

Безспорна е компетентността на органите по приходите в производството по реда на ДОПК да събират публични задължения за мито и дДС при внос, особено когато са изплатени за събиране от митническия орган, както без да се оспорва от жалбоподателя, се твърди в оспореното решение и очевидно се касае за присъединен възискател, доколкото прекратеното изпълнително дело е образувано през 2021г.

Съдът намира и за неоснователен доводът на митническия орган за изключителната компетентност на митническите органи по отношение установяването на публичните задължения за мито като несъбираеми. Следва да се посочи, че съгласно

Регламент (ЕС, Евратом) № 609/2014 на Съвета от 26 май 2014 година относно методите и процедурата за предоставяне на традиционните собствени ресурси, собствените ресурси на база ДДС и на база БНД и относно мерките за удовлетворяване на потребностите от парични средства (преработен текст), и по специално в член 13, озаглавен "Не събираеми суми", не посочва конкретно митническите органи на държавите членки установяват несъбираемост на вземането, а компетентните административни органи на държавите членки". Видно от текста на пар. 2 на разпоредбата:

"Размерът на установените вземания се обявява за несъбираем с решение на компетентния административен орган, който установява, че те са несъбираеми.

Размерът на установените вземания се смята за несъбираем не по-късно след изтичането на петгодишен срок от датата, на която сумата е установена съгласно член 2 или — в случай на обжалване по административен или съдебен ред — от датата на произнасяне, съобщаване или публикуване на окончателното решение."

В чл.4, пар.1, буква а) от Регламента е предвидено, че всяка държава членка представя на Комисията " а)наименованията на отделите или агенциите, които отговарят за констатацията, събирането, предоставянето и контролирането на собствените ресурси, както и основните разпоредби за ролята и функционирането на тези отдели и агенции;"

Ответникът не се позовава на изрично оповестяване от българската държава, че само митническите органи са компетентни да установяват несъбираеми вземания по смисъла на чл.13 от Регламента, който без съмнение включва и собствени ресурси на база ДДС на общо основание. Компетентен по смисъла чл.13, пар.2 от Регламента да установи несъбираемост на публичното задължение е онзи административен орган, който националното право определя. От нормата на регламента не може да възникне правомощие за конкретен административен орган на държава членка.

В случая няма изрична установена и поради това изключителна компетентност на митническите органи по националното право, като компетентни да установяват несъбираемост на задължения за ДДС и мито по чл.13 от регламента за "предоставяне".

Освен изложеното, след като митническите органи на основание посочените правомощия по чл.16, ал.1, т. 7 и т. 8 от Закона за митниците, имат компетентност да събират и да налагат обезпечения за мито и ДДС при внос, то процесното разпореждане на публичния изпълнител не изключва упражняване на правомощия от митническите органи за последващо събиране на публичното задължение, в случай, че дружеството-длъжник упражнява икономическа дейност. Това е така и тъй като в случая е прекратено конкретното изпълнително производство, с разпореждането няма констатации по отношение на погасено право на държавата да събере конкретните

публични задължения по изпълнителните основания, посочени в разпореждането. Предвид всичко изложено, съдът намира за обосновано и съответстващо на закона, тълкуването от органите по приходите на конкретните факти по преписката и съответствие на разпореждането на публичния изпълнител и решението на директора с материалния закон.

Жалбата е изцяло неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

Поради своевременно направено искане за присъждане на разноски от страна на ответника, както и предвид, че същият е представляван от юрисконсулт по делото - изготвил становище по жалбата и представил допълнителни доказателства във връзка с възраженията по жалбата, участва в проведеното съдебно заседание, то такива следва да се присъдят. Приложим, на основание пар. 2 ДР на ДОПК е чл.78, ал.8 ГПК, която разпоредба предвижда, че в полза на юридически лица се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт, а размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Разноски следва да се присъдят в размер на 150 лв., предвид на обстоятелството, че предметът на делото не разкрива фактическа и правна сложност, в това число в сравнение с други дела със същия предмет, съгласно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, към която норма препраща чл.37 от Закона за правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 268 ДОПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, I отделение, 12-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Териториална дирекция Митница С., депозирана чрез процесуалния му представител главен юрисконсулт С., против Решение № ПИ-115/08.04.2024 г. на директора на ТД на НАП – С. , с което е оставена без уважение жалбата по административен ред срещу Разпореждане за прекратяване на производство по принудително изпълнение по чл.225 ДОПК с изх, №€230022-035-0024047/14.02.2023 г., постановено по изпълнително дело №210983599/2012 г.

ОСЪЖДА Териториална дирекция Митница С. към Агенция Митници, със седалище в [населено място], да заплати на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С. сумата от 150 (сто и петдесет) лв., представляващи разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

Съдия: